

„Kleine dingen maken soms een groot verschil”

De Dilbeekse vroedvrouw Nadine Devooght trok deze zomer drie weken naar Congo. Met de vereniging Artsen zonder vakantie werkte ze in een ziekenhuis ergens tussen Kinshasa en Matadi.

door Linda VANDEN DRIESSCHE

Nadine Devooght is inmiddels druk bezig met het voorbereiden van het nieuwe academiejaar. Ze geeft immers les aan vroedvrouwen in spe. Maar haar verblijf in Congo zindert nog na. Het is een mengelmoes met wolken van baby's en lachende mensen, maar ook van kindersterfte en een nijpend tekort aan materiaal.

Je hebt drie weken in een ziekenhuis in de brousse gewerkt. Hoe ben je daartoe gekomen?

Nadine Devooght: „Ik ben mee geweest met de organisatie Artsen zonder vakantie (AVZ). We waren met vier, twee vroedvrouwen, een verpleger en een technicus. AVZ stuurt medisch en para-

medisch personeel naar Afrikaanse ziekenhuizen om daar onze kennis en expertise door te geven. Het gaat soms om kleine dingen die veel verschil kunnen maken”.

Hoe gaat het er aan toe in een ziekenhuis dat in de brousse ligt?

„Het ziekenhuis waar we waren is een referentieziekenhuis. Daar komen mensen die doorverwezen worden vanuit kleinere verpleegposten. Het probleem is dat veel mensen geen vervoer hebben. Als ze dan in het ziekenhuis toekomen zijn de problemen vaak vergeworderd. Ik heb in die drie weken dingen gezien, die ik in tijdens een loopbaan van ze-

ventien jaar nog niet meegeemaakt heb. En ik heb ook heel wat dingen gedaan die ik anders niet doe: meegepoetst met de poetsvrouwen, nieuwe gordijntjes gemaakt, geverfd”

Het is dus niet het AZ van Jette?

„Ze hebben daar heel wat minder materiaal dan in onze ziekenhuizen. Maar het heeft geen zin om hen dure en grote apparaten te geven, want hun elektriciteitsnet is daar niet op afgestemd. Het zit ook in kleinere dingen. Zoals de bedden: vaak is er geen matras en liggen de mensen gewoon op de ijzeren beddenbak, waarin dan vaak gaten zitten. Ze zijn erg creatief en vullen die gaten op met stokken of een stuk karton of door er een krukje onder te zetten. Maar als je in de materniteit dan die vrouwen ziet liggen, hebben ze allemaal een brede glimlach”.

Krijg je er met veel kindersterfte te maken?

„Leven en dood liggen er heel dicht bij elkaar. Je kan het ene

moment een perfect normale bevalling hebben en een uur later een moeder of een kind zien sterven. In België gaan aanstaande moeders op consultatie en worden problemen vroeg opgespoord. Daar hebben de moeders vaak geen geld om op consultatie te komen of het is te ver. Bovendien zijn er medicijnen en materiaal tekort. Ik herinner me een premature baby die bewoog en al spontaan ademde, maar er was geen verwarmd bedje of geen couveuse. Het kindje werd goed ingeduffeld en in een bedje gelegd met warmwaterkruiken en een lamp boven het deksel. Dat deed dan dienst als couveuse. De baby heeft het niet gehaald, terwijl je hier zo'n kindje er wel door krijgt. Maar er waren natuurlijk ook gewone bevallingen waarbij alles verliep zoals je hoopt”.

Waarom ben je erheen gaan?

„Afrika boeit me en vrijwilligerswerk trekt me aan. Ik wilde als vroedvrouw iets, hoe weinig ook, bijdragen. Ik stelde me ook de

vraag: wat kan ik van hen leren? De Afrikanen hebben enorm veel gevoel voor humor, ze lachen graag, het is bijna een levenshouding. Ze zijn ook erg leergierig. Ik

vond het in elk geval een ongelooflijke ervaring en ik ga zeker terug”.

Meer info op www.azv.be.

Vroedvrouw Nadine Devooght genoot van haar werk in Congo met Artsen zonder vakantie.

©FOTO YVAN DE SAEDELEER